

Arrest

nr. 77 263 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat zij eerder een verblijf in het Rijk als student genoten had, diende verzoekster op 28 juni 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.2. Op 25 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 30 november 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2011 werd ingediend door:

Naam: J.

Voornaam(en): N.

*Nationaliteit: Georgische
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Een verklaring op eer van de partner van betrokken: deze verklaring kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

- Foto's zonder datum; De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzaamheid van de relatie omdat er geen data op vermeld staan. Er kan bijgevolg niet nagegaan worden wanneer deze werden genomen.

- Kleefbriefjes van De Voorzorg, attesten -van de KBC dd 21.09.2011, aankoopbewijzen dd 13.07.2011 dd 01.09.2011, dd 21.06.2011, attest klinisch labo dd 29.04.2011, doktersbriefje dd 23.07.2011, reservaties gezamenlijke reizen dd 13.04.2011 en dd 07.05.2011: de recente datum van al deze documenten toont niet aan dat betrokkenen reeds minstens één jaar een duurzamen en stabiele relatie hebben of reeds één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoekster niet de exacte motieven kent van de weigering;”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt kort en bondig dat zij de exacte motieven van de bestreden beslissing niet kent.

Verzoekster suggereert derhalve een schending van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters grief feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing valt op eenvoudige wijze te lezen welke elementen aanleiding hebben gegeven tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met name dat zij niet op afdoende wijze heeft

Aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner. De bestreden beslissing verwijst ook naar de door verzoekster voorgelegde documenten en concludeert dat niet voldaan werd aan de wettelijke criteria. De bestreden beslissing bevat ook de juridische grondslag, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet waargenomen kan worden.

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)" (RVV, nr. 10.529, 30 augustus 2007).

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet ten laste is van haar minderjarig Belgisch kleinkind en daarom niet kan genieten van het recht op vestiging. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht" (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. Hoewel verzoekster formeel de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht wijst haar betoog erop dat zij de schending beoogt op te werpen van de formele motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Verzoeksters betoog dat zij de exacte motieven van de bestreden beslissing niet kent mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekster toont met haar overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt na het citeren van artikel 8 EVRM als volgt:

"Dat verzoekster en haar vriend een wettelijke samenwoning aangingen en dat zij samenwonen op hetzelfde adres; dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekster en haar vriend als "gezin" beschouwd kunnen worden in de zin van art 8 EVRM; Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van der bescherming van de openbare orde anderzijds daar de kwestieuze beslissing helemaal niet gemotiveerd werd;"

2.6. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, vooraleer een onderzoek te doen naar art. 8, tweede lid EVRM, zoals zij suggereert, moet worden nagegaan of er wel sprake is van een gezinsleven. Verzoekster wijst op de verklaring van wettelijke samenwoning, doch gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, die in essentie stelt dat een duurzame stabiele relatie van tenminste één jaar niet werd aangetoond. Gelet op het feit dat verzoekster deze motivering niet betwist en er dus mag van worden uitgegaan dat verzoekster geen stabiele relatie van minstens één jaar onderhoudt met de heer V.D.H. lijkt er prima facie geen sprake van een gezinsleven dat beschermd wordt door art. 8 EVRM. Bovendien belet de thans bestreden beslissing verzoekster niet om zich in haar land van herkomst in regel te stellen met de wet van 15 december 1980. Een eventuele tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de nodige formaliteiten in het kader van de vreemdelingenwetgeving, maakt geen schending uit van art. 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Art. 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Het tweede middel is ongegrond.”

2.7. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een Belgische onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

2.8. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij haar gezinsleven met haar partner niet kan verderzetten in haar land van herkomst. Verzoekster toont met haar beknopt betoog verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing leidt er ook niet toe dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar partner.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat indien de stukken niet voldoende zijn voor de bevoegde overheid, zij om bijkomende stukken kan vragen; Dat zij zulks niet gedaan heeft; Dat de beslissing bijgevolg op onredelijke wijze genomen is;”

2.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters grief juridische grondslag mist. Zij stelt een schending van de zorgvuldigheidsplicht voor, doch kan in de draagwijdte van dit beginsel geenszins de verplichting gelezen worden dat het bestuur ten aanzien van een aanvrager van een verblijfsrecht zelf het initiatief moet nemen om de aanvrager in te lichten over het gebrek aan voldoende overtuigend bewijsmateriaal. Integendeel, verzoekster, die overigens in casu duidelijk op de hoogte was van de bewijslast die op haar schouders rustte (zie bijlage 19ter), diende alle nuttige stukken over te maken die de duurzaamheid van haar relatie kon schragen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel toont verzoekster evenmin aan. Het derde middel is ongegrond.”

2.11. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.12. De Raad dient net als de verwerende partij op te merken dat de bewijslast inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt, bij de aanvrager ligt. Deze dient zelf zorgvuldig te zijn en er zorg voor te dragen dat de nodige stukken worden overgemaakt. Het komt de verwerende partij toe om de overgelegde stukken te gaan beoordelen en daaromtrent te motiveren, wat zij in casu gedaan heeft. Het is niet aan de verwerende partij om de leemten in de bewijsvoering die bij verzoekster ligt, te gaan opvullen door de bewijzen te gaan verzamelen ten behoeve van verzoekster of haar om bijkomende stukken te vragen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA